

New York Timesi bestsellerite autor

Nancy Thayer *Surfside'i* *õed*

Romaan

Originaali tiitel:
Nancy Thayer
Surfside Sisters
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Nancy Thayer
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B02377020
ISBN 978-9949-82-564-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Merry Andersonile
&
Jill Hunter Burrillile
&
Robb Forman Dew'le
&
Dinah Fultonile

Kas te suudate uskuda, et sellest on möödas nelikümmend
aastat? Kas te teate, kui väga ma teid armastan?
Ma armastan teid nelja – käed laiali, nagu me oma lastega
tegime – *nii palju!*

Proloog

JetBlue Airbus A320 lähenes mürisedes LaGuardia lennuväljale. Keely Green kontrollis, kas turvavöö on kinni – oli –, sulges silmad ja lasi mõtetel kanduda oma raamatut tutvustava ringreisi lemmikhetkedele. Ta ei teadnud, kuidas see sai nii olla – see pidi olema raamatute maagia tõttu –, et naised, kellega ta esimest korda raamatukogudes, saalides ja kodudes kohtus, tundusid olevat head ja lähedased sõbrad. Ta võis neile rääkida kõigest.

Noh, peaaegu kõigest.

Ta ei rääkinud neile, et on veetnud suure osa elust isolatsioonis, kirjutades ja oma raamatuid toimetades koos ainult oma arvutiga. Ta ei rääkinud neile, et ärkab, keedab suure kruusitäie kohvi ning istub igal hommikul neli tundi laua taga riidesse panemata ja hambaid pesemata, kuni on kirjutamisega ühele poole saanud.

Ta ei rääkinud neile, et mees, keda ta armastas, ei armastanud teda.

Ta ei rääkinud neile, et on üksildane.

Ta ei räägiks neile seda iialgi.

Lennuk maandus mõirge ja mütsuga. Kõik reisijad ohkasid kergendusest ja hakkasid oma asju välja otsima. Keely ei

kiirustanud. Ta oli lennanud äriklassis, sest – pagan võtaks – pärast pikki aastaid bensiini järgi haisevas, rappuvas, läkastavas bussis Hyannisest Bostonisse loksumist võis ta endale mugavat reisimist lubada. Tal olid salongis kaasas vaid käekott ja arvuti. Kuna tal oli vaja teha palju peatusi, oli ta pidanud võtma kaasa riideid erineva kliima jaoks, nii et pagasi oli ta ära andnud. Ta kõndis mõnevõrra eemalolevana mööda laia koridori pagasilindi juurde, ootas, kuni lint hakkas liikuma, võttis oma kohvri ja suundus taksopetusesse.

Oktoobrikuine ilm oli üllatavalt mahe. Keely seisis taksojärjekorras ja keris mobiiltelefonis sõnumeid. Tema agendi assistent Fiona tahtis, et Keely osaleks sel õhtul kunstinäituse avamisel. Keely kõhkles enne vastamist. Viimane kuu oli olnud tõine ning ta unistas kuumast vannist, oma pehmest voodist ja Jamie Brenneri uuest romaanist, aga ta teadis, et nii ametialaselt kui ka isiklikus plaanis on oluline ennast näidata. Keely oli kolinud New Yorki eelmisel suvel, kui müüs oma esimest romaani. Mitmes mõttes oli tema elu täielikult muutunud. Ta oli leidnud linnas sõpru, käinud isegi kohtamas, aga ei olnud ühegi kohatud mehega mitte mingit sädet tundnud ning igatses väikest raputust, muutust, mis tuletaks talle meelde, et ta pole ainult edukas kirjanik, vaid ka tõeline ja sensuaalne naine.

Täna oli ta igasuguseks raputuseks liiga väsinud. Homme õhtul läheb ta Lincoln Centerisse kontserdile koos Erica Reynaudiga, kes on samuti pärit Nantucketilt. Laupäeval sööb ta lõunat oma Briti agendiga, kes on mõned päevad USA-s, ja laupäeva õhtul kavatses ta minna koos Fionaga Brooklynisse ühele peole.

Tema üürikorter asus ilusas vanade kivimajadega piirkonnas, kus majade ees olid väikesed aiad. Ta tundis end siin turvaliselt ning seda oli tal vaja, sest kuigi Nantucket ja Manhattan on enam-vähem ühesuurused, ei ole Nantucketil ühtegi maja, mis oleks kõrgem kui kolm korrust, ega ühtegi kõrval- või põiktänavat, kus oleks keset ööd ohtlik. Manhattan on teistsugune. Koht ise, tuled, helid, auto-

signaalid, suurus – liiga palju, millega toime tulla. Kas ta tunneb end siin koduselt? Mõned inimesed, nagu tema sõbranna Erica, teadsid sellesse tuledesäras linna saabudes kohe, et see on nende koht. Keely veel nii ei tundnud.

Ta ohkas oma tuhandet ukسلukku avades ja astus tuppä. Üüri-korteri lihtne silmatorkamatu sisustus oli kergenduseks. Kõik oli täpselt nii, nagu temast maha jäi... uue romaani lehekülgede kuhjad laual, mis võiks olla söögilaud, aga mis kahetoalises korteris sobib ideaalselt kirjutuslauaks. Kreekerid ja maapähklivõi õhtusöögiks või hommikusöögiks ning õunad külmiku puuviljakastis. Kirjutamistuhinas saab ta mitu päeva hakkama ka vähemaga. Homme käib ta toidupoes.

Täna õhtul pani ta sülearvuti lauale, viis kohvri magamistuppa, avas selle ja ägas. Kuu aega linnast linna lendamist oli olnud väsitav ja andis endast nüüd märku. Ta vajus voodile, võttis kontsakin-gad jalast ja masseeris valutavaid jalgu. Mõned naised lasevad jalataldadesse Botoxit süstida, et need oleksid tundetud ega valutaks nii tugevasti.

Keely rohuks oli pikk mõnus väga kuum vann. Ta tundis, kuidas lihased lõõgastuvad ja aju puhkab. Siidkimono selga pannud, võttis ta klaasitäie Perrieri mullivett ja istus diivanile. Lülitas teleri sisse. Ekraanil oli CNN-i Erin Burnett, nii et õhtu alles algas. Keely mõtles, et kui kõikidel naisuudistestankrutel ei oleks soengud nii kindlalt paigas, mõjuksid nad tõsisemalt, ent hurjutas siis ennast, et kritiseerib Erinit või üldse naisreportereid, ja arutles, kas Anderson Cooper ka ekraanile tuleb, sest Keely oli temast tohutult sisse võetud, ehkki mees oli homo, ning seejärel jäi ta magama.

Ta ärkas kell viis hommikul, teler töötas ja sealt tuli erektsiooni-ravimi reklaam. Ta pani teleri kinni, keeras külge ja magas edasi.

Kell üheksa ärkas ta jälle, kõht oli tühi. Ta keetis kohvi, mis aitas natuke, ehkki värsket piima tal polnud. Ta võttis kaks nisukreekerit, määris maapähklivõid peale ja naeratas, sest lapsena oli see olnud

üks tema lemmikhommikusööke. Lapsena oli ta unistanud kirjani-
kuks saamisest nagu ka tema parim sõbranna Isabelle.

Keely tundis Isabelle'ist puudust.

Ta tundis puudust rihmikutes ringikõndimisest. Ta tundis puu-
dust liivas kõndimisest.

Ta tundis puudust oma saarest, sõpradest, kodust. Ta tundis puu-
dust emast.

Haletsusväärne.

Keely ei sallinud seda virilat tüütust, mis tema peas elas. Kuidas
ta julgeb olla õnnetu! Ta teadis, et tal on vedanud, peaaegu ebanor-
maalselt vedanud. Tema esimene romaan „Rikas tüdruk“ oli saa-
nud vapustava vastuvõtu osaliseks. Ta oli riigis ringi reisinud ja kõik
kinnitasid, kui väga neile tema raamat meeldis. Ta armastas *oma
lugejaid!* Ta armastas kirjutamist. Ta oli rikkam, kui oli iial unistada
osanud, ja ta oli kõigest kahekümne kaheksa aastane. Tema teine
romaan „Vaene tüdruk“ oli valmis ja ootas toimetamist ning pidi il-
muma järgmisel suvel. Ta töötas kolmanda romaani, „Päikesemuu-
sika“ kallal.

Ja ta oli maailmas ihuüksi.

Esimene osa

Esimene peatükk

Maailmas on kahte tüüpi inimesi: need, kes hiilivad ettevaatlikult varjudes, ja need, kes viskuvad pea ees mälevatesse lainetesse.

Vähemalt nii arvasid Keely ja Isabelle.

Lastena olid Keely ja Isabelle eelistanud Surfside'i Jetties ja Steps Beachile, ehkki see tähendas pikemat rattasõitu. Jetties Beach oli madal ja vaikne, ideaalne lastele, aga Surfside'is olid... *lained*, mis tihti dramaatiliselt möirates õhku paiskusid ja alla varisesid ning veepritsmed sädelesid päikese käes ja pimestasid neid vikerkaarevärvides. Nende vanemad muretsesid, kui nad Surfside'i läksid. Inimesed võisid seal hoovustesse sattuda ja laine võis nad armutult liivale virutada. Seal oli murtud jala- ja käeluid. Üks Keely klassikaaslane oli murdnud kaela, ta viidi kopteriga Bostonisse ja lõpuks sai poiss terveks. Surfside'i ta küll enam tagasi ei läinud.

Keely ei mäletanud aega, mil Isabelle ei olnud tema parim sõbranna. Nad kohtusid eelkoolis, said esimesel päeval sõpradeks ja elasid nii aastaid. Nad olid ühtmoodi elavad ja üleannetud. Nad tegid lapsikuid nalju, valisid lauatelefonil suvalisi numbreid, kui vastas naine, sosistasid nad enda arvates seksikal häälel: „Õelge oma abikaasale, et ma igatsen tema järele.“ Tavaliselt ei suutnud nad naeru niikaua, kui olid kõne lõpetanud, kinni hoida. Kümneaastasena

tõmbasid nad tagahoovis suitsu, kuni said aru, et nikotiin ajab südame pahaks. Üheteistkümnesea varastasid nad kord apteegist huulepulki, mis oli väga rumal, sest nad ei kasutanud huulepulka.

Isabelle elas keset Nantucketit tohutus imelises vanas viktooriaanlikus majas. Selle ümber oli terrass ja majal oli väike torn. Nii fuajee vaipkattega uhke trepi kui ka köögi kitsa keerdtrepi all oli hulk alkoove ja nurgataguseid. See oli täiuslik maja, kus peitust mängida, ning vihmastel päevadel lubati neil sobrada põõningul vanades kohvrites ja kastides, kust nad võtsid välja igivanu kleite, mis olid pehmed nagu ämblikuvõrk, ja kangast lilledega kaunistatud lottis kübaraid.

Maxwellide maja oli suur ja salapärane nagu muinasjutumaja ning Keely meelest kuulus imeline Maxwellide perekond selle juurde.

Isabelle'i isa Al Maxwell – tema täisnimi oli Aloysius, mida tema lapsed kasutasid siis, kui ta nendega riidles – „Just nii, söör, Aloysius!“ – oli advokaat, Nantucketi büroo Maxwell ja Dunstan osanik. Härra Maxwell oli muljet avaldav isiksus, pikk, tüse, punapõskne ja energiline. Ta ei rääkinud, vaid kõmistas. Ta ei joonud, vaid kullistas. Ta ei naernud, vaid mõirgas. Tema abikaasa Donna ütles, et Ali selgroog ütleb otse EKSTRAVERT. Kui Al töölt koju jõudis, võttis ta pintsaku seljast, lõdvendas lipsu ja läks suurde tagaaeda. Ta mängis lastega pesapalli, võttis Izzy või Keely sülle, pani õlgadele ja ajas teisi lapsi taga, kõmistades, et ta on tige ja metsik härg, hoides õlgadel istuva lapse jalgadest kogu aega kõvasti kinni.

Proua Maxwell oli ilus nagu filmitäht. Pikk, heledapäine ja rinnakas, ettevaatlik, tähelepanelik lapsevanem. Ta lõi harva mängudes kaasa, arvatavasti seetõttu, et valmistas perekonnale tohutuid õhtusööke, küpsetas kooke ja pirukaid, mis müüdi kirikus ja kooli heategevusüritustel alati kiiresti läbi. Ta oli ema, kes pakkus end kaasa kooliekskursioonidele, kes aitas võimlat üritusteks kaunistada, ja kui poeg peaaegu terve korvpallimeeskonna koju tõi, oli ta valmis pakkuma toekaid toite, nagu pitsat ja takopirukaid. Ta tegi kõike,